

Sygnatura akt: V GC 1491/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 07 sierpnia 2017r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu, V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Berczyńska-Bruś

Protokolant: stażysta Monika Sowa

po rozpoznaniu w dniu 07 sierpnia 2017 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa: K. J.

A. D.

przeciwko: (...) Spółce Akcyjnej w Ł.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w Ł. solidarnie na rzecz powodów K. J. i A. D. kwotę 1716,89 zł (tysiąc siedemset szesnaście złotych 89/100) z ustawowymi odsetkami od dnia 30 grudnia 2015r. do dnia zapłaty,
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie,
3. zasądza od pozwanego solidarnie na rzecz powodów kwotę 1818,58 zł (tysiąc osiemset osiemnaście złotych 58/100) tytułem zwrotu kosztów postępowania,
4. zarządza zwrot pozwanemu kwoty 28,00 zł (dwudziestu ośmiu złotych 00/100) tytułem nadpłaconej zaliczki na poczet opinii biegłego.

SSR Magdalena Berczyńska-Bruś

Sygn. akt V GC 1367/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 7 lipca 2016r. K. J. i A. D. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) Spółka cywilna w Ł. wnieśli o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej w Ł. kwoty 1.960,35 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 grudnia 2015r. do dnia zapłaty. Ponadto wnieśli o zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powodów podniósł, iż w wyniku kolizji z dnia 25 listopada 2015r. doszło do uszkodzenia samochodu marki S. o nr rej. (...), stanowiącego własność T. P. . Sprawca zdarzenia miał zawartą umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych z pozwanym. Pozwany po otrzymaniu zawiadomienia o fakcie powstania szkody przeprowadził postępowanie likwidacyjne uznając swoją odpowiedzialność z tytułu zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. W trakcie postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił odszkodowanie w wysokości 1.853,98 zł brutto, przyjmując w kosztorysie naprawy ceny części zamiennych innych niż oryginalne oraz stawkę roboczogodziny na poziomie 50 zł.

W dniu 31 maja 2016r. powodowie zawarli umowę przelewu wierzytelności dochodzenia należności z tytułu szkody rzeczowej w samochodzie marki S. o nr rej. (...) z T. P. . Powodowie wykonali prywatną kalkulację, z której wynika że rzeczywisty koszt naprawy przedmiotowego pojazdu kształtuje się na poziomie 3.814,33 zł brutto. Z przedstawionej opinii jednoznacznie wynika, że rzeczywisty koszt naprawy został znacznie zaniżony. Pismem z dnia 9 czerwca 2016r. powodowie powiadomili pozwanego o nabyciu wskazanej wierzytelności, jednocześnie wzywając go do dobrowolnego spełnienia świadczenia. Decyzją z dnia 24 czerwca 2016r. pozwany odmówił dopłaty. Powodowie domagają się od pozwanego zapłaty równowartości różnicy pomiędzy rzeczywistym kosztem naprawy pojazdu, a kwotą dotychczas wypłaconą przez pozwanego (3.814,33 zł – 1853,98 zł = 1960,35 zł).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa. Dochodzona przez powodów kwota jest nieadekwatna do okoliczności faktycznych sprawy i ustalonego rozmiaru szkody. Jej zasądzenie prowadziłoby do bezpodstawnego wzbogacenia powoda względem pozwanego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 listopada 2015r. doszło do kolizji drogowej, podczas której uszkodzeniu uległ pojazd marki S. o nr rej. (...), należący do T. P. . Sprawca kolizji ubezpieczony był z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego. Poszkodowany T. P. dokonał zgłoszenia szkody pozwanemu w dniu 27 listopada 2015r.

Dowód: akta szkody nr (...) – 138- 140 akt).

W dniu 27 listopada 2015r.likwidator pozwanego dokonał oględzin

uszkodzonego pojazdu i sporządził kosztorys (...)’S na koszty naprawy w kwocie 1.853,98 zł brutto.

Dowód: kosztorys pozwanego z protokołem szkody w pojeździe z 27.11.2015r.

(k. 28 – 32 akt)

W wyniku postępowania likwidacyjnego pozwany uznał swoją odpowiedzialność za powstałą szkodę i decyzją z dnia 30 listopada 2015r. przyznał poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 1.853,98 zł.

Dowód: decyzja pozwanego z dnia 30.11.2015r. (k. 24 -25 akt)

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej, w dniu 31 maja 2016r.

w wyniku umowy przelewu wierzytelności powodowie nabyli od

poszkodowanego wierzytelność względem pozwanego. O przelewie

wierzytelności pozwany został powiadomiony.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności (k. 15 - 16 akt), zawiadomienie o przelewie wierzytelności (k. 17 akt)

Powodowie w dniu 9 czerwca 2016r. sporządzili kalkulację naprawy pojazdu S. (...) nr rej. (...) –z której wynika, że koszty naprawy z VAT wynoszą 3.814,33 zł.

Dowód: kalkulacja naprawy pojazdu S. o nr rej. (...) (k. 18-23

akt)

Pismem z dnia 9 czerwca 2016r. powodowie wezwali pozwanego do zapłaty kwoty 1960,35 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 30 grudnia 2015r. do dnia zapłaty, stanowiącej różnicę pomiędzy wartością rzeczywistych kosztów naprawy

tj. 3.814,33 zł a kwotą dotychczas wypłaconą tj. 1.853,98 zł. W wezwaniu wskazano, że wykonany przez pozwanego kosztorys w rażąco sposób zaniża koszty naprawy pojazdu.

Dowód: wezwanie do zapłaty (k. 13-14 akt)

W odpowiedzi na wezwanie do zapłaty pozwany pismem z dnia 24 czerwca 2016r. odmówił dopłaty do odszkodowania i podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko.

Dowód: pismo pozwanego do powodów z dnia 24.06.2016r. (k. 26 – 27 akt)

Koszt naprawy uszkodzonego samochodu, według przyjętych przez biegłego stawek i zakresu uszkodzeń w wariantcie przewidującym użycie części oryginalnych i zamienników grupy Q, jeżeli występują, wynosi 3.570,87 zł. Szkoda dotyczy zderzaka tylnego, którego koszt części oryginalnej wynosi około 800 zł natomiast zamiennik kosztuje 90 zł. Jakość takiego zamiennika jest dużo gorsza od oryginału i jego zastosowanie obniży wartość pojazdu. Przebieg i wiek samochodu pozwala natomiast na zastosowanie części zamiennych grupy Q o najwyższej jakości i nie wpłynie ujemnie na wartość samochodu.

Dowód: opinia biegłego sądowego mgr.inż . J. P. (k. 168-199

akt), zeznania biegłego (00:01:31 - 00:07:07 minuta protokołu

rozprawy z dnia 7 sierpnia 2017r.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dokumentów oraz opinii biegłego sądowego mgr.inż . J. P..

Sąd zważył co następuje:

Podstawą niekwestionowanej przez pozwanego odpowiedzialności za szkodę powstałą w dniu 25 listopada 2015r. była umowa ubezpieczenia OC, zgodnie z którą pozwany przyjął na siebie odpowiedzialność za szkody wyrządzone osobom trzecim wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający lub ubezpieczony (art. 822 § 1 kodeksu cywilnego).

Odpowiedzialność sprawcy szkody wynika z przepisu art. 436 § 1 k.c., zgodnie z którym odpowiedzialność określona w art. 435 k.c. ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. W art. 435 §1 kodeksu cywilnego przewidziano odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła na skutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej (art. 363 §1 zd.1 k.c.).

Zakład ubezpieczeń zobowiązany jest a żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi” (uchwała składu 7 sędziów SN z 12 kwietnia 2012r., III CZP 80/11, OSNC 2012, nr 10, poz. 112)

Zgodnie z art. 363 § 1 k.c. w zw. z art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczenia obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych naprawienie szkody powinno nastąpić przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Za sumę odpowiednią należy uznać sumę, która pozwala na pełne naprawienie szkody.

Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (art. 8 ust. 4 ustawy o działalności ubezpieczeniowej). Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, na zasadach określonych w kodeksie cywilnym. Odpowiada więc za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. W tych granicach naprawienie szkody powinno obejmować wszystkie straty, które poszkodowany poniósł wskutek zaistnienia szkody (art. 361 § 2 k.c.). Przedstawione reguły nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Podstawową funkcją odszkodowania jest bowiem kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę.

Postępowanie dowodowe, a w szczególności opinia biegłego sądowego wykazało, że pozwany zaniżył wypłacone odszkodowanie. Dokonana przez biegłego kalkulacja naprawy, nieznacznie niższa od kalkulacji przedstawionej przez powoda, potwierdziła zasadność jego roszczeń w znacznej części.

Powodowie stali się wierzycielami pozwanego na podstawie umowy przelewu wierzytelności dokonanej na jego rzecz przez poszkodowanego. Zgodnie bowiem z art. 509 § 1 i 2 kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Odsetki ustawowe należą się powodowi na mocy art. 481 § 1 i 2 k.c. Termin naliczania odsetek ustawowych, zgłoszonych w pozwie, nie jest sprzeczny z art. 817 § 1 k.c. Pozwany winien wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni od daty zgłoszenia szkody, co miało miejsce w dniu 27 listopada 2015r.

Orzeczenie o kosztach postępowania wydano na podstawie z art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone albowiem powód wygrał sprawę w 87,58 % Na koszty postępowania złożyły się koszty sądowe: opłata sądowa od pozwu w kwocie 99 zł i wynagrodzenie biegłego sądowego w kwocie 1.472 zł oraz wynagrodzenia pełnomocników stron w wysokości po 1.200zł, ustalone na podstawie § 2 pkt.3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 5 listopada 2015r.) wraz z opłatami skarbowymi od pełnomocnictw w wysokości po 17 zł. Łącznie koszty postępowania wyniosły 4.005 zł. Powód poniósł koszty w wysokości 2.316 zł stanowiące sumę opłaty sądowej od pozwu w wysokości 99 zł, wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 1.217 zł i zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego w wysokości 1.000 zł. Powinien ponieść 12,42% sumy wszystkich kosztów, tj. kwotę 497,42 zł. Różnica tych kwot podlegała zwrotowi od pozwanego. Pozwanemu zwrócono natomiast niewykorzystaną część zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego.

/-/ SSR Magdalena Berczyńska-Bruś